

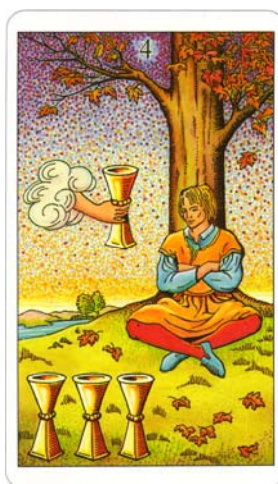
Beste Tarotliefhebber,

U ontvangt deze maandelijkse nieuwsbrief omdat u met mij via Ridderspoor – Praktijk voor Tarot - in contact bent geweest. Sinds maart 2009 is dit de twintigste nieuwsbrief. Iedere aflevering schrijf ik over één of meer van de tachtig Tarotkaarten.

Wanneer u geen prijs stelt op nieuwsbrieven van Ridderspoor, laat u dit weten in een kort reply met vermelding van uw e-mailadres waarop u de mailings ontvangt.

Deze keer schrijf ik aan de hand van het kleine arcanum Bekers Vier over:

‘twijfel’

In Bekers Vier krijgt de mens de spreekwoordelijke beker aangeboden. Hij krijgt het laatste offer aangeboden gesymboliseerd door deze beker. Hij twijfelt of hij dit offer zal aannemen en uitvoeren of zal afslaan. “Moet ik zo diep offeren?” Met andere woorden, moet ik mijn leven met al zijn mooie facetten los laten? Hij wil de beker niet aannemen. Bekers Vier is het laatste en tevens zwaarste offer, omdat het gaat om leven of dood: de mens die door twijfel wordt overvallen over het te brengen (stervens)offer.

De mens heeft in zijn leven al meerdere offers gebracht, bijvoorbeeld een boek geschreven, een gezin gesticht, een huis gebouwd. Of zijn leven in dienst gesteld aan dienstbaar zijn aan De Ander. Nu wordt hem aangeboden te sterven maar hij wil niet, omdat hij nog verbonden is met het wereldlijke, met het aardse. De mens dient uiteindelijk zijn ego helemaal te offeren om zijn weg

terug naar God te vinden. Het ego is sterk en kan zich opdringen.

Jezus bad drie keer: 'Laat deze (drink)beker aan mij voorbij gaan'. Echter, hij móét de beker aannemen. 'Niet Mijn wil geschiede maar Uw wil geschiede'. Hij geeft zich over en brengt het (stervens)offer.

Aan gevallen bladeren onder de boom (afgebeeld op de kaart) is te zien dat de herfst is ingetreden. Het begin van de koude winternacht (in De Tarot verbeeld door de serie van Zwaarden) komt dichterbij.

Een zeer dierbare vriend is ziek. De ziekte sluipt langzaam zijn lichaam in en maakt zijn aanwezigheid duidelijk kenbaar. Alle spierfuncties zullen afnemen en uiteindelijk helemaal ophouden te bestaan. Mijn dierbare vriend probeert zich te verhouden tot de onzekerheid over de weg die hem te wachten staat. Hij vertelt over zijn collega's die 's ochtends de wereld intrekken om zich te gaan manifesteren. De wereld waar hij niet langer aan deel neemt. Hij heeft voor die dag als taak te zorgen dat hij niet valt. Hij doet zijn oefeningen en is afhankelijk geworden van diegenen die hem ophalen en thuisbrengen wanneer hij buiten iets wil ondernemen. Hij merkt dat hij een inspiratiebron is voor zijn omgeving. Doordat hij zich verhoudt tot de levensbeëindigende ziekte leert hij ons hoe relatief de zaken kunnen zijn waar we het druk mee hebben. Hij bidt dat hij de ziekte op tijd leert dragen en dat hij het de mensen in zijn omgeving niet te moeilijk zal maken. Na een gevend leven wordt hij gedwongen te ontvangen. Het ontvangen wat nu nog schril is, omdat iedere keer dat hij iets aanneemt de ziekte wordt bevestigd.

We kwamen te spreken over gehoor-zaamheid. We denken dat wij zelf onze (levens-)weg kiezen, maar de weg kiest ook jou. Moet ik zo diep offeren? Laat deze beker aan mij voorbij gaan.

Met hartelijke groet,

Els Maasson